

מיגרש הפתח-תיקואי הצליחה להוציא את שלושיית השופטים בדרך צדונית. ביתהרין של ההתאחדות לכדורגל יצטרך להחליט בימים הקרובים אם להעניש את מכבי שעריים ובאיו צורה. אולם המגווח הוא שקבוצת שעריים הפסידה את שמה הטוב דווקא בקרב שלא שינה לגביה במי אופה. גם אחרי ההפסד היא נשארה אלופת הסיבוב הראשון. האוהדים של הקבוצה לא איכרו את קורתם: "כשם ששמעון יצא בשלום מצרה דומה, כן יצא גם אנחנו", אמרו בכחון.

איגרוף

אסור להרגיז

שמואל גרין הוא מתאגרף-טירון בהפועל תל-אביב. יחד עם מתאגרפים אחרים, עלה גרין בגיל-שבת האחרון לזירה שהוצבה בקולנוע נוגה היפואי כדי להשתתף בתחרות איגרוף גדולה. אולם בעוד שחבריו ספגו גומחות והיכו על הזירה, ניצחו או נוצחו וירדו ממנה לקול תשואות הקהל, נאלצה המשטרה להתערב כדי להוריד את גרין מהזירה בכת.

גרין התמודד עם יצחק אברהם ממכבי רמת-גן. כבר מכותיו הראשונות לא נצאו חן בעיני שופט הזירה הבינלאומי אברהם גרונבסקי. המתאגרף-הטירון לא ידע להבחין בין מכות חוקיות ובלתי-חוקיות והשיפט נאלץ לעצור בעדו מדי פעם.

התערבותו של השופט הרגיזו את גרין עד מאוד. תחילה, רק גער בו על שהוא מפריע לו, בהחלטותיו, להכות ביריבו כר-צונן. לבסוף נעלב גרין עד עומק נשמתו, הסתער על השופט להכותו.

קהל אוהדי האיגרוף, שברך כלל שש לכל תיגרה, יצא הפעם לעזרתו של השופט. מספר צופים קפץ אל הזירה כדי להפריד בין המתאגרף לבין השופט. גרין היה משור להב עד כדי כך שהיכה בכל מי שניסה לקרב אליו, כולל חברו לאגודה, המתאגרף החתיק דוד לוי.

רק כשנכנסו לזירה גם מספר שוטרים, חזרה שלותו של גרין אליו, והוא קיבל בקור-רוח את פסילתו. "אני לא אשם", התנצל, השופט הזה הרגיז אותי.

גולף

החובטים הגדולים

אלפי אזרחים ישראלים התפעלים לעשות חיים ולבלות עם החברה הגבוהה, יוכלו לעשות כן, חינום אינ-כסף, ביום שני הקי-רוב. הם יוכלו לעלות על אוטובוסים שי-עמדו לרשותם בערים הגדולות ולנסוע למי-גרשיה-גולף של קיסריה. שם, על כרי הדי-שא הירוקים המפורזים על החולות, יוכלו לשהות במחיצתם של בני משפחת-רוטשילד שיתקבצו לצורך זה מכל חלקי תבל, ואף לטייל בחברת הילוד רוטשילד מאנגליה ושר החינוך אבא אבן, על האחו המטופח.

עצם הטיול הזה פירושו ספורט. כי בגורף, בניגוד לענפי ספורט אחרים, אפשר לצפות במישחק רק תוך-כדי הליכה בעקבות המשחקים, לאורך מסלול של שבעה קילו-מטרים.

המאורע שיאפשר לאזרחים שטוטים וע-גיים לחדור לתחום המועדון הסגור ולהנות במישחק, העולה למשתתפיו, מדי שעה, כע-שר לירות, יהיה הפתיחה התגינית של מור-עדון הגולף בקיסריה. התחרות בין הלוד-רוטשילד ושר החינוך תהיה רק אטרקציה קצרה. האירוע המרכזי של פתיחה חגיגית זו, תהיה תחרות בין שני אלופי גולף — מהמפורסמים בעולם.

100 מטר לחבטה. יתכן ששמש של סם סניד והרי וויטמן ידוע מאוד בין חובבי הגולף בעולם, אולם בארץ שמעו עליהם רק מעטים. סניד והאמריקאי וויטמן האנגלי נמנים בין בעלי החבטות החזקות ביותר, בין שחקני הגולף הבינלאומיים. כלומר — הם מסוגלים להעפף את כדור-הגומי הנוק-שה והקטן במכת מחבט-גולף אחת, למרח-קים גדולים ביותר. סניד, שהרוויח עד כה 300 אלף דולר בתחרויות-גולף מיקצועיות, מסוגל להעפף את הכדור על פני 18 מט-לולים באורך שיבעה קילומטר, ב-59 חב-טות. וויטמן עושה זאת ב-58 חבטות. כלומר: כל חבטה של כל אחד מן השחק-נים מעיפה את הכדור למרחק שלמעלה ממאה מטר.

אלה שירצו לצפות במשחק בין השניים, יצטרכו להצטייד בסלי-מוזון או בכריכים. הזמן-המשוער של המישחק הוא שלוש וחצי שעות.

מקורות, הגיון, התמורה, סבלנות. יש כאן לדעתי כל חילה: היצירות אשר חיברה בזמן האורן מבטיחות לנו זאת. את הדברים האלה כתב המלחין הישראלי הנודע פאול בן-חיים אודות פסנתרנית ומלחינה ישראלית חדשה. המלחינה עליה נכתבו דברי השבח הללו שיחקה השבוע עם חברותיה בחצר בית-הספר היסודי יהודה המכבי בתל-אביב. היא לא היתה שונה מיתר הבנות. היא רק היתה שקטה מעט וביישנית יותר.

"יש לנו רבות כמותה", אמר עליה מנהל בית-הספר יום אחרי שהופיעה בקונצרט-הבכורה שלה בפני קהל נלהב, בנגנה כמה מיצירותיה, פרי-עטה. קביעה זו היתה מוגזמת. לפחות מבחינה אחת שולמית רנד יחידה במינה — ולא רק בין כותלי בית-הספר יהודה המכבי כי אם במדינה כולה: היא בגיל 13 בלבד, אך נחשבת למלחינה גאונית. יצירותיה הגיעו עד לאופוס מספר 29.

יחד עם זאת, המלחינה היא ילדה ככל הילדות, תלמידה מצטיינת, המשתובבת עם התלמידים ומשתתפת בכל פעולותיהם. אין היא רוצה בתשבחות ושירי הלל. שולמית רנד בחרה להגיע לפסגה בדרך הקשה.

פסנתר במקום שמרטף

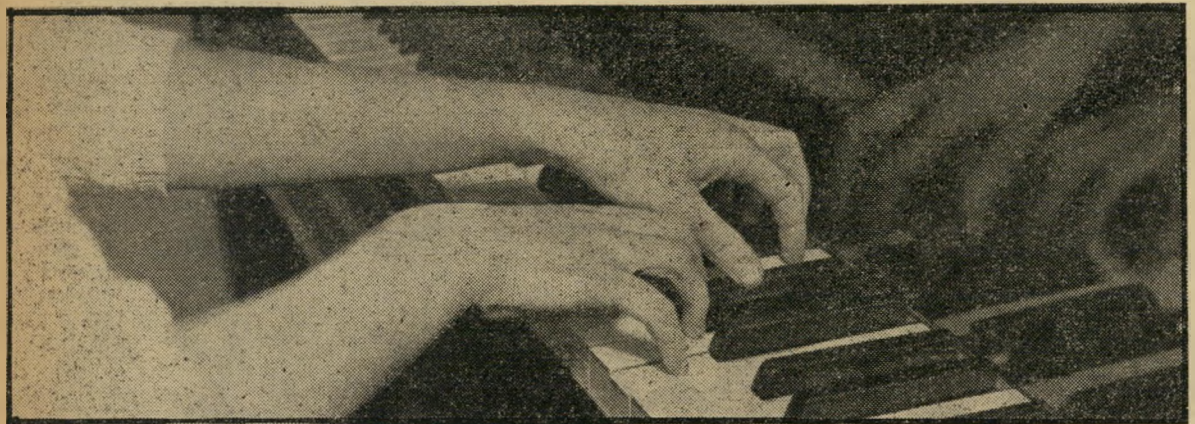
שולמית החלה בדרכה הקשה בגיל שש. עד אז לא שמו הוריה לב לעובדה כי ילדהם יוצאת-דופן, אף-על-פי שבמקום לדבר היא נהגה לשיר. בגיל שש ביקשה מיתאום שיקנו לה פסנתר. היא לא הציגה את דרישתה באופן סתמי אלא אף הציעה להוריה דרך נאותה כיצד לממן את רכישת הפסנתר: הקטנה גילתה להוריים המופתעים שהיא יודעת כי הם משלמים לשמרטף עבורה, כשהי יוצאים לבלות. "אני אהיה גיבורה. אשאר לבד ואת הכסף תקחו בשביל לקנות את הפסנתר", הציעה.

נגד הצעה מקורית ונועזת כזאת לא יכלו ההורים לעמוד. הם הדיקו את התגורה וכעבור חצי שנה היה בבית פסנתר.

מאז לא ידעה הילדה עוד שירים בלי מנגינה. יום אחד היא באה אל אמם וזוממה את שיר השיכורים מתוך אי-החטמון. האם, שידעה כי לשיר זה אין מנגינה, שאלה את בתה היכן שמעה את המנגינה שהיא מפזמת. "מה זאת אומרת" ענתה לה הילדה, "את

היה זה אות אופקה להורים. הם החליטו לקחת את העניין ברצינות. אך נזהרו מאוד מלטעת בה שמץ של הרגשה כאילו היא ילדה פלא. היא הובאה למומחים מוסיקליים, אשר קבעו כי יש לה שמיעה אבסולוטית. מורתה לפסנתר, מרים בוסקוביץ, העבירה אותה לידי

גאונית בת 13 ניגנה השבוע כמה ס=29 יצירותיה וטענה

"אינני יולדת פלא!"

בעלה אלכסנדר אוריה בוסקוביץ, כדי שילמדה קומפוזיציה. **יצירות מתקופה מאוחרת**

שולמית למדה את התורה ואף שיננה אותה בפועל. היא כתבה שירי-ילדים וסונטינות לחליל (כלי האהוב עליה במיוחד) ויצירה לכינור ולפסנתר. עד שלפני זמן מה ישבה וחשבה מה תענה אם ישאלו אותה ביום מן הימים כמה יצירות הספיקה לכתוב. הילדה בת ה-13 החליטה לתת מספר סידורי ליצירותיה. "אני לא מחשיבה כל דבר שאני כותבת כיצירה. אני מחשיבה רק יצירות מהתקופה המאוחרת", מדגישה שולמית בענתה.

בין כל המתנות אותן קיבל רבי-אלוף חיים לסקוב לפני פרישתו מן הצבא מצויה גם מתנתה המקורית של שולמית.

היא פגשה את הרמטכ"ל במסיבה שערכה ידית-המשפחה. שול-מית הוזמנה לנגן במסיבה. לסקוב שוחח איתה ושאל מדוע לא תחבר יצירה שתבסס על חזון העצמות היבשות. שולמית ענתה שאינה יודעת מה זה, כי בבית הספר עדיין לא למדה את ספר יחזקאל. לסקוב לקחה לצד והסביר לה את חזון העצמות היבשות. שולמית הקטנה והרגישה התרשמה עד לעמקי נשמתה מסיפורו של הרמטכ"ל, חזרה הביתה וכתבה יצירה לקול ולפסנתר. "אחר-כך כתבה לסקוב כי מאחר שהבינה את החזון הודות לו, וחיברה בעיקבות זאת את היצירה, היא מבקשת את רשותו להקדישה לו. לסקוב שמח מאוד על הכבוד, נענה בשמחה ובחיוב.

מלחינה — בגיל 13

מחאתם של ההורים כנגד כל ניסיון להוביק לה את ה-תואר ילדת-פלא, שותפת גם הילדה, בשביל מה לילדת-פלא? אני ילדה ורוצה להישאר ילדה ורוצה להמשיך לחבר מוסיקה. או למה צריך לחבר את השניים ולקבל מין תוצאה מוזרה שכזאת? אומרת שולמית רנד בטבעיות גמורה.

"ברוב המקרים, בלתי-אפשרי להגיד כי מוסיקאי מוכשר הינו מלחין אמיתי לפני שהגיע לגיל שלושים או יותר", קבע פאול בן-חיים. "אצל שולמית רנד אפשר מצוא את כל הנתונים ההכר-חיים בשביל המלחין — כבר בגיל 13."

לא מרגישה שזאת היא המנגינה של השיר הזה? תיכף מרגישים שזאת היא."

למורה, שלמדה לנגן בפסנתר היתה מביאה בכל שיעור מנגינה לשירי-ילדים, אותם היתה מוצאת בספרים. פעם שלח המורה שניים מהשירים לקונ ישראלי. הם שודרו בביצועה של מקהלת ילדים.

בית-הספר למחצית קונצרט-הבכורה שלה בבית-צינויאמריקה, יוצאת שולמית רנד (במרכז התמונה, בבגדים כהים, צווארון לבן) לשחק עם חבריה.